

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Paulus Episcopus Virdunensis 8. Febr.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

bium videam animum applicare, amore tui teneri me fateor, nec dubites quin hic amor, quod ad me attinet, ad finem vsq; vitæ erga te sit perseveraturus. Quam vero ipsimet Deo carus fuerit idem B Rembertus, tum virtus viri in illustri specula Archiepiscopatus exaltata, tum miracula cælitus ei concessa nunquam intermoritura laude loquantur.

EXEMPLVM S. PAVLII EPISCOPI

Viridunensis apud Sur. 3. Febr. Tom. 1.

*Martyrium
S. Ludouici
pueri cruci-
fixi in Iapoa-
nia.*

B Paulus Viridunensis Ecclesiæ præsul dignissimus, & beatissimi Pauli Apostoli imitator egregius, quem non minus vita & moribus, quam nomine referre conatus est, in Gallia Belgica parentibus ortus est non infima dignitate. Qui cum à teneris animum liberalibus studijs imbuendum applicuisset, haud multo tempore felici indole Rhetoricam, Dialecticam ceterasq; humaniores euoluit disciplinas. Deinde vero ab ipso mundani fastus aditu (qui vt curis & angoribus discrutiat sui studiosos, ita nihilominus aureos illis montes pollicetur) pedem suum maturè retulit, & ne nimio mundi amore irretitus, immani se præcipitio daret, totum se ad res diuinas, & officia charitatis ac misericordiæ transtulit. In templis itaque ac monasterijs, diuino cultui ac pietati sedulo intendebat: magnam pecuniæ vim profusa in pauperes liberalitate erogabat, vt sibi nil nisi victum amictumque

*Pietatis &
diuini cultus
studium.*

*Amor pau-
perum.*

refer-

referuās, reliquas facultates omnes in egenos, nudos, ægros, famelicos, incarceratos alijsve calamitatibus obnoxios larga manu cōferret. Vnde maioribus ad perfectionem passibus cōtendens, & iam superuacua cura de crastino angi nescius, totū se ieiunijs ac precibus dabat, atque illam multo suauissimam pacati animi tranquillitatem & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum vnicè custodiebat. Etsi vero actuosæ vitæ cum Martha non segniter nauaret operam, cōtemplationis tamen diuinæ peravidus, eam ceu partem meliorem, cum Maria cupidius sectabatur. Cumq; hac in cogitatione diu noctuq; versaretur, modumq; inquireret, quānam ad summū perfectionis apicē pertingeret, diuinitus saluberrimū mētem ipsius subijt consilium; vt cum magno illo Patriarcha Abrahamo, indubitata in Dei benignitatem fide subnixus, exiret de terra & cognatione sua, & ad exterarum regiones ignotaque loca se reciperet, & beatæ paupertatis amplissimis ditatus promissis, cum Christo Domino suo vulpibus foueas, & volucribus nidos suos habentibus, pauperior factus, non haberet vbi suum caput reclinaret. Accedebāt huc Davidis Regis & dicta & facta, quæ magno illi ad virtutem erant incitamento, cōtemplanti, quemadmodum ille tantus Rex interdiu purpura opertus regni negotia curabat, noctibus vero in cilicio & cinere cubans, laborabat ingemitu, & lachrymis stratum suum rigabat,

*Contem-
plationi se
dat.*

*Deliberat
de statu per-
fectionis
eligendo.*

bat, egenum, mendicum & pauperem se dicti-
tans, hisq; vtens vocibus: Pater meus & mater
mea dereliquerunt me, Dominus autem as-
sumsit me. itemq; illis: Extraneus factus sum
fratribus meis, & peregrinus filijs matris meæ.
& rursus: Ecce elongaui fugiens & mansi in
solitudine. His alijsque inflammatus, mundi
gloriam, vt rem inanissimam, putauit pror-
sus pro nihilo, vt quæ instar flosculi subito
appareret, & paulo post marcesceret: cogita-
tionibusq; diuersum persuadere volentibus,
eiusq; salutari proposito aduersis & contrarijs
opponere illud Apostolicum: Nihil intuli-
mus in hunc mūdum, laud dubium, quod nec
auferre quicquam possumus. Huic iungebat
illud ex Euangelio, quo perfectionem attingere
cupienti, mandatur vt vendat omnia quæ
possidet, & det pauperibus: itemq; illud quo
Christus Dominus propter nomen ipsius re-
linquenti domum, parentes, fratres, sorores,
filios, agros centuplum pollicetur, & præterea
vitam sempiternam. Addebat etiam illud: Ni-
si quis tollat crucem suam quotidie, & sequatur
Saluatorem, oderitq; patrē & matrem, &c.
imo vero etiam animam suam, nō posse Chri-
sti, esse discipulū. His ergo omnibus feruenti
eius voluntati calcaria adhibentibus, inusitata
peregrinationis, & ignoti itineris sibi ipsi la-
borem indixit, oblitusq; generis antiqua stem-
mata & superbam nobilitatem, relictisq; cha-
rissimis parentibus, Christo duce proficisci-
tur

*Orditur
peregrina
tionem.*

tur è patria, & nesciens quo pergeret, quippè viarum ignarus, tandem ad eremum Vosagi peruenit, eamq; post habitis mudi delicijs lætus Christo ibidem militaturus ingreditur. A iunt autem in ea solitudine multos habitasse anachoretas, distinctis cellulis, quiq; demptis Sabbatho & Dominico die, perpetuo soli degerent in arctissimo silentio, nisi vel morbus corporis, vel animę salus secus postulasset. Horum optatissimam viuendi consuetudinem Paulus, vt animo iam pridem destinarat, modis omnibus amplecti voluit: sed quoniã non est in hominis potestate vita eius, longè aliter euenit atq; ille putarat. Futurus enim quandoque Pontifex, diuina id agente prouidentia ad cænobium quod Theolegium vocitant, peruenit vt illic in schola virtutum probè exercitatus disceret, quod postea alios ex officio doceret. Eodem igitur hospitij causa ex itinere diuertens, tam eximia beneuolentię & humanitatis significatione ab Abbate & fratribus acceptus fuit, vt eorum cõuersatione & colloquijs plurimum delectaretur. Interea Abbas cum rem diuinitus geri cognosceret, cogitationem suscepit de inuitando illo ad monasticę vitę cõplexum. Quadam itaq; die cū de humanarum rerum cõtemptu, vt sæpè aliàs, colloquia miscerent, Paulus animi sui cõsilium & intentionem aperuit, quod nimirū eremum incolendi incredibili desiderio flagraret. Abbas his auditis nullū nõ mouere lapidē cœpit,

ut tantum virum & tā excellenti virtute præditum apud se retineret, & innumeris scripturæ locis astruere nitebatur, monasticā vitam multis partibus anachoreticæ antecellere; eoque ré deduxit, ut Paulus humi stratus promptum se ad illius iussa exequenda offerret. Itaque votis omnium cum Abbatis benedictione monasticum induit habitum. Ab ipso vero mutati habitus die, prope fidem excedit quam acerba corporis castigatione & afflictione carnem spiritui subiugârit. Cumq; virtutibus omnibus polleret, cunctis erat gratus & venerabilis, & pro eximiæ sanctitatis reuerētia solo, pastoris dempto nomine, instar magistri miro à fratribus affectu colebatur. Erat enim charitate præferuidus, castitate mundissimus, humilitate summus, prudentia solers, astutiam serpentis cum simplicis animæ puritate coniungens. Hinc fama tantæ sanctitatis latius increbescente, multi ad eum etiam de remotis locis certatim confluxere, non mediocris solum fortunæ, sed etiam nobilium filij, ut se in eius disciplinam traderent. In ijs erat Grimo, qui etiam Adalgifus dictus est, Dagoberti regis nepos, qui præ amore cælestis patriæ terrena pessundans, illi se instituendum tradidit, cui tanto repente amoris vinculo coniunctus est, ut non nisi sola morte ab illo se sineret separari. Denique inuitus & violenter monasterio extractus Episcopus Verdunensis regia potestate miroq; populi applausu creatur.

Cumq;

Carnem acerba afflictione edomat.

Omnibus ob eximiam sanctitatem gratissimus.

Cumq; annis pluribus illi Ecclesiæ mira san-
ctimonia præluxisset, virtute & miraculis cla-
rus, cælum diues ingreditur.

AGON S. HILARINI PVERI MARTY-
ris, habetur in vita S. Saturnini 11. Fe-
bruarij. Sur. Tom. 1.

*Miraculi
mi fortitu-
do.*

B Hilarinus S. Saturnini martyr is filius, pa-
tre ac fratribus suis præclaro martyrio
perfunctis solus supererat; qui cum etatem su-
am ingenti deuotione vinceret, parentis fra-
trumque triumphis iungi appropians, diras
tyranni minas fortissimè contempsit. Huic
cum diceretur, Patrem tuum aut fratres tuos
secutus es? subito breui de corpore vox iue-
nilis auditur, & angustum pueri pectus ad cõ-
fessionem Domini totum aperitur in voce re-
spondentis: Christianus sum, & mea sponte
atque voluntate cum patre ac fratribus meis
collectam feci. Sed Proconsul stultus non in-
telligens contra se non homines sed Deum in
martyribus dimicare, nec quia in puerilibus
annis ingentes animos sentiebat, putabat pue-
rum tormentis infantia posse terri: deniq;
amputabo, inquit, & collum tibi & nasum &
auriculas & sic te dimitto. Ad hæc Hilarinus
puer, patris fratrumque virtutibus gloriosus,
qui iam didicerat à maioribus suis tormenta
contemnere, clara voce respondit: Quicquid
facere volueris fac, quia Christianus sum.
Mox in carcerem abduci iussus, ingenti cum
gau-